Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a doua după Rusalii, a tuturor sfinților

E zi de mângâiere între sfinți, iar Eu, Domnul, cobor cu ea și intru în carte cuvânt mângâietor, așa cum Duhul Meu lucrează, că numai mângâiere aduce și alin în cer și pe pământ taina mângâierii, o, numai ea, iar taina ei nu o poate purta în firea sa cel care nu este născut de sus, din Mine, și e departe de om lucrarea și puterea mângâierii, și n-o cunoaște omul, iar Eu vin pe pământ cuvânt și Mă revărs cu taina aceasta, care are în lucrarea ei duh dătător de viață, și crește sub căldura ei firea toată, și odrăslește tot sub dragostea ei, și se arată cerul cel nou și pământul cel nou de sub taina mângâierii, căci Eu sunt Mângâierea, iar Tatăl Meu este Lucrătorul.

O, pace vouă, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt! Și iarăși, pace vouă, celor ce ați dorit să vă adunați sub cuvântul Meu aici, sub cort, în zi de sărbătoare pentru sfinți, căci au ei toți laolaltă duminica de pomenire cu sărbătoare pentru ei, o, și mai ales în vremea de apoi au ei în mijlocul lor pe trâmbița Mea Verginica, cea născută pe pământ în duminica prăznuirii tuturor sfinților, care s-a potrivit în calendarul creștinesc în anul nașterii ei între oameni, și era atunci anul dărâmării de la locul lor așezate de sfinții părinți a sărbătorilor sfinte și date mai înainte în timp, după mintea cea pământească a celor ce au schimbat pe cele așezate de sfinți, căci îndrăzneala cea potrivnică a celor fără Dumnezeu a fost și este mare, și aduce suferință în cer și pe pământ, și aduce neorânduială. O, nu se poate lua soarele de pe cer să facă omul ce vrea cu el și unde ar vrea el să-l pună să stea, și nici cele așezate de sfinți nu-și pot schimba locul și timpul numai că vrea așa omul trufaș, iar Eu, Domnul, vin și cârmuiesc din cer pe cei pe care-i pot călăuzi, vin și îndrept pe cele strâmbate de oameni îngâmfați, vin și sunt biruitor prin credința celor ce cred în lucrările Mele peste pământ și în venirea Mea cuvânt în mijlocul oamenilor, căci am ridicat la lucru cu Mine pe trâmbița Mea, pe Verginica Mea în vremea trupului ei pe pământ, și am mers cu ea pe cale și i-am dat cunoștință de Mine și credință i-am dat și îngrijire i-am dat, și am făcut din ea un vas frumos și scump pentru Mine și pentru sfinți, un instrument de cântat de dor, de dorul Meu după om, că numai dureri și suspin am de la om adunate, dar Mi-am făcut cale cu Verginica Mea ca să pot grăi omului cuvântul Meu prin glasul ei și să-i aduc la ureche durerea dorului Meu, căci omul este durerea Mea, și nu este el mângâierea Mea, așa cum Eu am dorit să-Mi fie el din ziua când l-am zidit cu mâna Mea din pământ și am suflat peste el duh de viață și l-am făcut ființă vie, și i-am dat spre mângâiere toată facerea și toată mângâierea ei, căci pentru om le-am făcut pe toate cele văzute, așa cum pentru cei din cer și pentru sfinții care au câștigat cerul le-am făcut pe cele nevăzute de ochii cei trupești ai omului, o, și cât Îmi e de dor să grăiesc despre cele ce sunt taine între Mine și om ca să-L știe omul tot mai deslușit pe Domnul, pe Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om și viața veacului ce va să fie, gata pregătite toate ca să le dau de mângâiere veșnică celor ce Mă cunosc, iar cei ce Mă cunosc sunt cei cunoscuți de Mine, sunt cei care sunt cu inima curată înaintea Mea și a celor din jurul lor toate, toate.

O, pace vouă, celor ce sunteți așezați la masă de sărbătoare și de mângâiere aici, la izvor, toți într-o adunare sfântă!

Se uită dintre sfinți trâmbița Mea, se coboară și se dă aproape și privește aici, și privește peste tot pe unde sunt creștini cu credință în ei pentru slava cuvântului Meu, cu care Mă port între cer și pământ ca să dau viață celor ce cred că Eu sunt acest cuvânt, cu care stau pe nori și Mi-l scutur și hrănesc cu el pe cei ce Mă au de viață a lor în vremea aceasta fără Dumnezeu peste oameni, căci oamenii au părăsit pe Dumnezeu și au ales altceva de făcut pe pământ.

O, arde pământul de nouă stânjeni în focul desfrânării din oameni și dintre oameni, căci desfrânarea este foc care arde în om, care arde omul pic cu pic. O, nu mai poate scăpa nici un trup de focul acesta, care pârjolește tot, și intră omul în foc, și intră focul în om, și totul arde și se face totul scrum, iar Eu am învățat mereu poporul cel credincios cuvântului Meu și le-am spus lor mereu, mereu: Fugiți, fiilor, fugiți dintre fiii oamenilor, și stați cu Mine și cu privirea în sus, spre cer, că în jos și în lături arde focul, arde pământul și omul, iar voi fiți cuminți în căsuțele voastre chiar dacă n-ați avea ce mânca, fiindcă pe pământ e prăpăd peste tot pe unde mișună oameni. Eu văd aceasta de sus, cu toți cei din cer văd, și vă spun și vouă ce văd. O, numai desfrâu văd prin toate locurile și colțurile și încăperile, prin toate câmpiile și munții și apele, și e tot un prăpăd peste tot. Are omul fereastra în buzunar și o deschide larg și se uită lung ca în vitrină trecătorul și intră și cumpără numai foc, numai desfrâu, și-și face din aceasta hrană pentru suflet și pentru trup, până ce se îmbolnăvește de tot cu trupul și cu sufletul și cade sub povară, o, și n-am cu cine să îngrijesc răniții din război, n-am. O, nu mai este nici un han, nici un adăpost de vreme rea, de vreme de noapte pentru drumețul căzut între primejdii. Nu mai este spital de bolnavi ca să fie dus la vindecare cel căzut și rănit de la păcat. O, nu mai am unde să-l duc pe cel căzut pe cale ca să fie îngrijit și ferit apoi de tâlhari, și să plătesc pentru el îngrijirea și învierea lui până la venirea Mea, când nu voi rămâne dator nimănui dintre cei care M-au sprijinit pe calea Mea cu omul în spate.

O, nu mai sunt povățuitori pentru om pe calea lui către acasă, către cer! A căzut omul încă de la început din casa și din ograda făcută de Dumnezeu pentru el, și nu se mai întoarce singur, săracul. E aur scump la Dumnezeu cel ce mai poate cu Domnul pe pământ cu viața sa, cu plăcerea și cu căutarea sa. Îl caută omul pe Domnul printre mormane de morți, dar în cer nu-L mai caută și nu-L mai așteaptă să vină.

O, nu mai sunt copii pe pământ, nu mai sunt! N-am pe cine să-i locuiesc întru împărăția Mea, și pe ea în om! Sunt numai păcătoși pe pământ peste tot, iar Eu am spus în urmă cu cincizeci-șaizeci de ani de vremea aceasta rea și ascunsă ca să nu i se vadă prăpădul care vine cu ea, și care aduce focul peste tot și îndeletnicirea omului cu păcatul cel viclean, care încântă omul. O, cu cine și pentru cine să mai zidesc Eu împărăția Mea pe pământ? Am spus că pruncii vor avea parte de ea, dar de unde să mai găsesc așa ceva în oameni și printre oameni? O, iată, așa este plânsul Meu și nemângâierea Mea, așa este Duhul Meu mereu, mereu.

O, măi popor adunat la izvor în ziua aceasta de mângâiere, o, fiilor, așa grăiam Eu cu Verginica, așa îi spuneam ei oful Meu, așa îi arătam ei ce este pe pământ peste neamul omenesc, ca s-o fac s-o prindă mila și să suspine și ea ca și Mine de mila celor de pe calea cea largă a pierzaniei, și am făcut din ea vas de aur, om purtător de Dumnezeu pe pământ între oameni și Mi-am cântat cu ea cântecul Meu de jale, lung de șapte mii de ani, cât dorul Meu cel după om.

O, ce zici tu, Verginica Mea, de această grăire a Mea în ziua aceasta, când tu ești sărbătorită aparte întru sărbătoarea sfinților Mei? Vreau să-ți aud cuvântul, Verginica Mea.

— O, Doamne, sfântă Îți este grăirea, ca și durerea Ta. Nimic mai sfânt ca și durerea nu este, Doamne. Fuge omul de sfințenie, fuge de durere, dar numai ea îl face sfânt pe om. Ea este foc ocrotitor de păcatele din om, dar până la ea omul se murdărește prea tare, se înnegrește prea mult și se îmbolnăvește prea greu, iar remușcarea îi este prea îndurerată apoi.

Erai purtat de mine pe vremea trupului meu. Le descopereai cugetele la cei care se apropiau să audă pe Domnul grăind cu omul, și le dezlegai taine, Doamne, ca să-i ajuți să priceapă și să creadă, și le dădeai putere și dor de Tine ca să meargă cu Tine apoi pe calea cea slăvită. O, mulți din ei apoi se scuturau de Tine, că le descopereai gândurile trupești, și răzvrătirile lor apoi, și cele rele ale lor și lăcomia și dorul de viață trupească și pământească, Doamne. Duhul Sfânt descoperea toate cele ascunse în om, și între om și om, și cât de măreț îi învățai ca să se trezească și să prețuiască ei venirea Ta la oameni pe pământ.

O, e vreme de învățătură mereu, mereu, Doamne. Fără învățătură nimeni nu rămâne viu, că vremea a fost și este numai cu minciună, văzută și nevăzută cu lucrarea ei. E vremea să facem întrebare peste creștini, Doamne, peste cei care cred venirea Ta și să le spunem lor așa:

O, fiilor, vă întreb, dar mai bine întreb în parte. O, creștine, ești tu destul de atent în toate clipele vieții tale ca nu cumva să învețe de la tine cineva ceva care este vătămător, care nu este sfânt, și din taina luminii? O, ai tu destulă grijă să nu ia cineva ceva de la tine spre căderea lui, spre alunecarea lui spre tine, sau spre neascultare de Dumnezeu, de legile sfinte, de cuvântul Lui de ieri și de azi? Sau ești tu fiu destoinic să se îndumnezeiască de la tine cel neîndumnezeit? O, iată câtă grijă trebuie să ai în toată vremea ziua și noaptea, ca nu cumva să mori, și apoi ca nu cumva să moară cineva prin tine, din pricina ta!

O, fiilor de la izvor, și voi, cei ce vă adunați în sărbători aici, în cetatea dată vouă de Domnul, o, păziți cetatea, dar nu de Dumnezeu și de Duhul Lui Cel cercetător când vine să vă cerceteze, măcar în sărbători când vă adunați. O, păziți cetatea, păziți-o de păcate și de căderile voastre, de satana păziți-o, de lucrări pe furiș, care nu sunt din Dumnezeu și pentru Dumnezeu. O, nu stați cu cuvântul vostru în fața Lui când vine Domnul să vă cerceteze, când sunteți cercetați de El sau de solii Lui. O, învățați să vă deschideți când sunteți cercetați și întrebați de lucrul vieții voastre. Vedeți, o, vedeți, fiilor, să nu vă pedepsească venirea voastră aici în sărbători, căci voi aveți datorie mare înaintea iubirii Domnului.

Fiilor, fiilor, vine Domnul să ridice ocara de peste mersul cuvântului Său în vremea acestei lucrări, și vine să vă descopere vouă câtă ocară a purtat peste el mersul Domnului prin mine, și prin urmașii mei apoi, prin voi, fiilor credincioși, căci Goliat, care a stat Domnului împotrivă de peste tot cu pânda lui, va fi străpuns de însăși sabia sa, de însăși lucrarea sa. Amin.

Eu, Doamne, sunt sărbătorită cu sfinții și între sfinți, și e duminica tuturor sfinților în sărbătoare pentru noi toți, cei din cer, și toți așteptăm vremea cea bună, cea cu sărbătoare veșnică, vremea Ta pe pământ, căci vremea omului este spre apus, precum este scris, și va veni cerul cel nou și pământul cel nou, o, va veni această bucurie, și toți sfinții se uită să vină ea, să vină Domnul, să vii să-Ți dezrobești mersul, Doamne, și să mergi biruitor pentru neamul român, și apoi pentru toate popoarele care se vor apleca înaintea Ta, că iată, venirea Ta și cuvântul Tău de mângâiere pentru cei ce vor crede și vor primi slava Ta pentru ei și peste ei ca s-o iubească ei, și să întâmpine apoi țara Ta de la sfârșit de timp, țara pe care ai ales-o ca să Te slăvești, Doamne, din ea pe pământ. Amin.

— O, Verginica Mea, fluierașul Meu dulce, Mi-am cântat cântecul Meu de jale prin graiul gurii tale în vremea ta pe pământ, iar acum grăiesc din slavă purtată pe nori și-Mi las glasul auzit aici, la izvor, de unde se împarte peste pământ cuvântul Meu și al sfinților Mei. Eu, Domnul, Eu Însumi Mă aplec înaintea ta, așa cum tu te-ai aplecat Mie de M-ai sprijinit să vin și să-Mi las pe pământ cuvântul și calea lui și mersul lui pe mai departe, ca să nu stau din lucru început cu tine, o, Verginica Mea.

Iar voi, fiilor așezați la masă de sărbătoare pentru sfinți, ridicați acum masa de praznic de Duh Sfânt și mergeți mai departe cu lucrul Meu cu voi, așa cum este împărțit de Mine, fiilor.

Și acum slobozim pe cei ce au stat aici, în grădină, pe cei din locul așteptării, care au poposit încă până acum aici din ziua de Rusalii, când au fost chemați la masa de pomenire pentru ei, și merg ei acum la locurile lor, unde au mângâierea Mea până la biruința Mea cea întreagă, fiilor.

Mergem și Noi, Eu și sfinții Mei, merge Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt la locul slavei Domnului, și merg și sfinții Lui, toate oștirile Lui, și ridicăm acum cortul până la o nouă sărbătoare aici, în grădină, aici, în cetatea cuvântului Meu.

Ne salutăm și Ne aplecăm spunând peste voi: pace vouă, fiilor!

O, dar nu e bună viața tihnită, măi fiilor. O, nu e bună, pentru că ea nu este plătită, și este ea fără de preț, ci este bună o viață trăită din plin și mereu cu toate durerile și bucuriile cele de după dureri, e bună cu toată neodihna cea din pricina lucrului mult și mereu, cu gustarea din fugă a

bucății de pâine uneori, sau cu ostoirea din fugă a setei istovitoare de suflet când nu este apă, când n-ai timp să-ți tragi sufletul din pricina multor osteneli care-ți ies în cale să le duci, care te cer să te pună la încercare dacă vei vrea, sau dacă vei căuta să te abați de la lucrul care-ți iese în drum ca să nu-l lași nefăcut, dar în toate voi Mă aveți pe Mine, și cu voi trudesc Eu, fiilor, nu numai voi. Voi fără Mine n-ați fi ceea ce sunteți, și-Mi datorați mult, fiilor.

Așadar, acum și apoi, pace vouă lângă Mine mereu! Pace vouă!

Iarăși, pace vouă, fiilor trudiți și mângâiați de trudă cu slava cuvântului Meu, care se lasă peste voi plin de dor de voi, plin, plin de iubirea Mea, de mângâierea Mea vouă, o, fiilor! Amin, amin, amin.

29-05/11-06-2017